

อำพราง

The Buried Secret

อักษรลิขิต

อำพราง

ผู้เขียน : อักษรลิขิต

อำนวยการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี

บรรณาธิการ : ตะเกียงนา

ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน
กทม. 10170

จัดทำโดย : อรรถกฤต บุญทวี

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 ถนนปลายบาง ต.มหาสวัสดิ์
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

จำนวนครั้งที่จัดพิมพ์ : พิมพ์ครั้งที่ 1

วันที่จัดลิขสิทธิ์ : กันยายน 2569

บทนำ

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นโดยอิงจากเรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นกับใครบางคน...สิ่งที่เราไม่เคยสังเกต สิ่งที่เราไม่เคยรู้มาก่อน..และสิ่งที่เราคาดไม่ถึง ที่เรียกว่า “**สิ่งอำพราง**” สิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวพันกับชีวิตความเป็นอยู่ การดำเนินชีวิตประจำวันที่เป็นปกติแต่ความจริงแล้วมันไม่เป็นปกติ โดยที่เรามองข้ามแบบไม่สนใจ จนทำให้เกิดเรื่องราวมากมาย...ทั้งที่เราสามารถแก้ไขได้ หรือเราไม่สามารถแก้ไขอะไรได้เลย...กระทบกับชีวิตและจิตวิญญาณโดยไม่รู้ตัว

บางครั้งสิ่งที่น่ากลัวที่สุด อาจไม่ใช่สิ่งที่เรามองเห็น แต่คือสิ่งที่ซ่อนอยู่ใกล้ตัวเราโดยที่เราไม่เคยรู้ว่ามันมีอยู่จริง และเมื่อวันหนึ่งเราเริ่มมองเห็นมันขึ้นมา...ทุกอย่างอาจสายเกินกว่าที่จะย้อนกลับ

เรื่องราวต่อจากนี้ คือเรื่องของครอบครัวหนึ่งที่กำลังจะค้นพบว่า **บ้านและที่ดินที่พวกเขาเลือกมาอยู่ อาจไม่เคยเลือกพวกเขาให้จากไปตั้งแต่แรก...**

อำพรราง

บทที่ 1 — บ้านหลังใหม่

“อีกไกลไหมพ่อ”

เสียงจากเบาะหลังทำให้ภาคินละสายตาจากถนน มองกระจก
ส่องหลังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบลูกสาวที่นั่งกอดหมอนใบเล็กอยู่ข้าง
หน้าต่าง

“ไม่ไกลแล้ว อีกประมาณสิบห้านาทีก็ถึง”

“เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนพ่อก็พูดแบบนี้”

มีนาบ่นเบา ๆ แล้วหันกลับไปมองทิวทัศน์ด้านนอก

ภาคินยิ้ม แต่ไม่ได้ตอบอะไร

รถกระบะสีดำที่บรรทุกข้าวของจนเต็มท้ายกำลังวิ่งไปตามถนน
สายเล็กๆที่ทอดยาวออกจากตัวจังหวัด บ้านเรือนสองข้างทางเริ่ม
ห่างออกจกกัน จากตึกแถวกลายเป็นบ้านชั้นเดียว จากร้านค้า
และปั้มน้ำมันกลายเป็นสวนผลไม้ ทุ่งนา และพื้นที่ว่างเปล่า

นี่เป็นครั้งแรกที่ครอบครัวของเขาต้องย้ายออกจากกรุงเทพฯ มาอยู่ต่างจังหวัดอย่างจริงจัง และหากเลือกได้ ภาคินคงไม่เลือกให้มันเกิดขึ้นในเวลานี้

หลังจากบริษัทที่เขาทำงานมากกว่าสิบห้าปีปิดกิจการลงอย่างกะทันหัน รายได้หลักของครอบครัวก็หายไปแทบจะในทันที เงินเก็บที่เคยคิดว่ามีมากพอ กลับลดลงเร็วกว่าที่คาดเมื่อยังต้องผ่อนบ้าน ค่าโรงเรียนของลูก และค่าใช้จ่ายทุกอย่างที่ยังเดินต่อไปตามปกติ

สุดท้ายเขากับรินลดา ภรรยา จึงตัดสินใจขายบ้านในกรุงเทพฯ ที่ดินต่างจังหวัดผืนนี้ ภาคินเชื่อมั่นไว้เมื่อเกือบสี่ปีก่อน ตอนนั้นเขาซื้อเพราะคิดว่า วันหนึ่งอาจสร้างบ้านพักเล็ก ๆ ไว้ใช้หลังเกษียณ

ไม่มีใครคิดว่า “วันหนึ่ง” ที่ว่า จะมาถึงเร็วขนาดนี้

“ตรงนั้นหรือเปล่า”

รินลดาที่นั่งข้างเขาชี้ไปข้างหน้า

ป้ายคอนกรีตเก่า ๆ ตั้งอยู่ตรงทางแยกเล็ก ด้านหนึ่งมีลูกศรชี้เข้าไปในถนนลาดยางแคบ ๆ

ภาคินชะลอรถ ก่อนเลี้ยวเข้าไป

“ใช่ ทางนี้แหละ”

ถนนเส้นนั้นแคบกว่าที่เขาจำได้

ต้นไม้สองข้างทางขึ้นหนาทึบ กิ่งไม้บางส่วนโน้มเข้าหากันจนคล้ายเป็นอุโมงค์ตามธรรมชาติ ทั้งที่เลยจากถนนใหญ่เข้ามาไม่ถึงสองกิโลเมตร แต่เสียงรถ เสียงผู้คน และความวุ่นวายทั้งหมดกลับเหมือนถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ภายในรถเงียบลงโดยไม่รู้ตัว แม้แต่มีนาที่ปั่นมาตลอดทางยังหยุดพูด

“ทำไมแถวนี้เงียบจัง”

เธอถาม

“ก็ต่างจังหวัด”

ภาคินตอบง่าย ๆ

แต่รินลดหน้าต่างออกไปด้านนอก

“เงียบเกินไปหรือเปล่า”

ภาคินหัวเราะ

“เราอยู่กรุงเทพฯ กันจนชินต่างหาก”

ไม่มีใครพูดอะไรต่อ ไม่นาน รถก็ผ่านบ้านสองสามหลัง ก่อนจะ
มาหยุดอยู่หน้ารั้วเหล็กสีดำ

หลังรั้วนั้นคือบ้านชั้นเดียวหลังใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อสามเดือน
ก่อน ตัวบ้านสีขาวหลังคาสีเทาตั้งอยู่กลางที่ดินเกือบสองไร่ รอบ
บ้านยังไม่มีการจัดสวน มีเพียงพื้นดินสีแดงสลับกับหญ้าที่เพิ่งเริ่ม
ขึ้นเป็นหย่อม ๆ

“ถึงแล้ว”

ภาคินพูด

มีนาเปิดประตูลงจากรถเป็นคนแรก

“บ้านใหญ่กว่าที่เห็นในรูปอีก”

เด็กสาวมองไปรอบ ๆ อย่างตื่นเต้น ความเบื่อหน่ายจากการ
เดินทางหายไปทันที รินลดาลงจากรถตามมา เธอยืนมองบ้าน
เงียบ ๆ

“เป็นไง”

ภาคินถาม

หญิงสาวยิ้มบาง ๆ

“ก็ดีนะ”

“ไม่ชอบหรอก”

“ชอบสิ แค่ยังไม่ชิน”

ภาคินเดินไปเปิดประตูรั้ว ขณะที่มือจับเหล็ก เขารู้สึกได้ถึงความเย็นผิดปกติ ทั้งที่เป็นเวลาบ่ายสองโมงและแดดกำลังแรง เขาชะงักเล็กน้อย ก่อนปล่อยมือแล้วจับอีกครั้ง คราวนี้นั่นก็เป็นเพียงเหล็กธรรมดาที่อุ่นจากแสงแดด ภาคินมองฝ่ามือตัวเอง ก่อนส่ายหน้า คงคิดไปเอง รถเคลื่อนเข้าไปจอดหน้าบ้าน ทุกคนช่วยกันขนของลงจากรถจนเกือบเย็น

บ้านหลังนี้มีสามห้องนอน ห้องรับแขกกว้าง และครัวที่รินลดาเป็นคนออกแบบเอง ด้านหลังบ้านมีประตูกระจกเปิดออกไปสู่ลานกว้าง ซึ่งภาคินตั้งใจว่าจะทำเป็นส่วนเล็ก ๆ ในอนาคต

“พ่อ” เสียงมีนาดังมาจากหลังบ้าน

“อะไร”

“ตรงนี้นั่นยุบ”

ภาคินเดินไปหา เด็กสาวยืนอยู่บริเวณพื้นดินห่างจากตัวบ้าน
ประมาณยี่สิบเมตร ตรงนั้นมีแอ่งตื้น ๆ รูปร่างเกือบเป็นวงกลม
กว้างประมาณสองเมตร ภาคินก้มมอง ดินตรงกลางแอ่งมีสีเข้ม
กว่าบริเวณอื่นอย่างเห็นได้ชัด

“น่าจะดินทรุด”

เขาพูด

“แต่ฝนไม่ได้ตกนี่”

“ได้ดินอาจมีน้ำ”

มีนาลองเหยียบลงไปเบา ๆ

“อย่าไปเหยียบ”

เสียงผู้ชายดังขึ้นจากด้านหลัง ทุกคนหันไปพร้อมกัน ชายสูงวัย
คนหนึ่งยืนอยู่บริเวณรั้ว เขาสวมเสื้อแขนยาวสีซีดกับกางเกงขา
ยาวเก่า ๆ ในมือมีถุงพลาสติกใส่ผัก

“ขอโทษทีครับ”

ชายคนนั้นพูด

“เห็นยายเข้ามาวันแรก เลยเอาผักมาให้”

ภาคินยิ้มแล้วเดินเข้าไปหา

“ขอบคุณมากครับ ลุงอยู่แถวนี้หรือครับ”

“บ้านอยู่ท้ายซอย”

ชายสูงวัยส่งถุงผักให้ แต่สายตายังมองไปยังแอ่งดินด้านหลังบ้าน

“ตรงนั้นอย่าให้เด็กไปเล่นก็ดี”

ภาคินหันกลับไปมอง

“ทำไมครับ”

ชายคนนั้นเงยไปครู่หนึ่ง “ดินมันอ่อน”

“อ้อครับ”

ภาคินพยักหน้า

“ที่นี้เมื่อก่อนเป็นพื้นที่ลุ่มหรือครับ เจ้าของเก่ากับอกเหมือนกันว่า
ดินบางจุดค่อนข้างขึ้น”

ชายสูงวัยมองหน้าเขา

เหมือนกำลังคิดว่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เพียงตอบว่า

“เมื่อก่อนแถวนี้มีน้ำเยอะ”

“เป็นคลองเหวอครับ”

“ไม่ใช่คลอง”

เขาตอบสั้น ๆ

“เป็นบึง”

ภาคินหันไปมองพื้นที่รอบบ้านอีกครั้ง

“บึงใหญ่ไหมครับ”

ชายคนนั้นไม่ได้ตอบทันที สายตาของเขาหยุดอยู่ตรงกลางที่ดิน
ตรงตำแหน่งเดียวกับที่บ้านหลังนี้ตั้งอยู่พอดี

“ใหญ่” เขาพูดซ้ำ ๆ

“ใหญ่กว่าที่ดินของคุณหลายเท่า”

ลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่าน ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันแทบไม่มีลม

ชายสูงวัยยกมือขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงลา ก่อนเดินกลับออกไป

ภาคินมองตามแล้วหัวเราะเบา ๆ

“คนแก่แถวนี้คงรู้ประวัติหมดทุกอย่าง”

รินลดาไม่ได้หัวเราะด้วย เธอยังคงมองแอ่งดินนั้น

“ภาคิน”

“ว่าไง”

“ตอนเราสร้างบ้าน เขาถมดินเพิ่มใช่ไหม”

“ใช่”

“เท่าไร”

“เกือบเมตร ทำไม”

รินลดาเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดเบา ๆ

“ไม่มีอะไร”

คำวันนั้นเป็นคืนแรกของครอบครัวในบ้านหลังใหม่ หลังจาก
เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางและชนของ ทุกคนเข้านอนเร็วกว่า
ปกติ

เวลาเกือบเที่ยงคืน ภาคินตื่นขึ้นมาเพราะรู้สึกกระหายน้ำ เขาเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องครัว เปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำออกมาดื่ม ขณะกำลังจะเดินกลับ เขาสังเกตเห็นบางอย่างผ่านประตูกระจกด้านหลังบ้าน พื้นดินบริเวณที่มีนาพบแอ่งยุบเมื่อช่วงบ่ายดูเหมือนจะมีบางอย่างสะท้อนแสงจันทร์ ภาคินเดินเข้าไปใกล้ประตู เขาหรีตามอง มันเหมือน...น้ำ เขาเปิดประตูกระจกแล้วเดินออกไป แต่เมื่อไปถึงบริเวณนั้น พื้นดินกลับแห้งสนิท ไม่มีน้ำแม้แต่หยดเดียว ภาคินยืนมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหัวเราะกับตัวเอง

“สงสัยเหนื่อยเกินไปแล้ว”

เขาหันกลับไปทางบ้าน แต่เดินไปได้เพียงสองก้าวก็หยุด มีเสียงบางอย่างดังขึ้นจากด้านหลัง เขามาก ไม่ใช่เสียงคน ไม่ใช่เสียงสัตว์ มันเป็นเสียงคล้ายกับบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวยู่ใต้พื้นดินครืด... ภาคินหันกลับไป เสียงเจียบลงทันที ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ เขายืนอยู่ตรงนั้นอีกครู่ ก่อนตัดสินใจเดินกลับเข้าบ้าน และล็อกประตู โดยไม่รู้เลยว่า... ใต้พื้นดินที่เขาเพิ่งยืนอยู่เมื่อครู่ ลึกลงไปหลายเมตร ดินสีแดงที่ถูกถมทับมานานหลายสิบปี กำลังขึ้นขึ้นอย่างช้า ๆ และเป็นครั้งแรกในรอบเกือบเก้าสิบปี

ที่น้ำสีดำหยดหนึ่ง...ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

บทที่ 2 — ร่องรอยที่มองข้าม

เช้าวันรุ่งขึ้น ภาคินตื่นขึ้นมาเกือบเจ็ดโมง แสงแดดอ่อน ๆ ส่องลอดผ้าม่านเข้ามาในห้อง เขานอนมองเพดานอยู่ครู่หนึ่งพยายามนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

ภาพแ่งดินหลังบ้าน เสียงคล้ายบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ใต้พื้น และสิ่งที่ดูเหมือนน้ำสะท้อนแสงจันทร์ยังติดอยู่ในความทรงจำ แต่เมื่อคิดดูอีกที มันก็คงไม่มีอะไร บ้านเพิ่งสร้างเสร็จ พื้นดินเพิ่งถม การทรุดตัวหรือเสียงจากใต้ดินจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

เขาลุกจากเตียง เดินไปเปิดม่าน อากาศด้านนอกสดใสมากกว่าที่คิด เมื่อคืนที่ดูเงียบและวังเวง พอถึงตอนเช้ากลับกลายเป็นอีกบรรยากาศหนึ่งโดยสิ้นเชิง เสียงนกร้องดังมาจากต้นไม้ริมรั้ว มีรถมอเตอร์ไซด์วิ่งผ่านถนนหน้าบ้านเป็นครั้งคราว ลมพัดยอดหญ้าไหวเบา ๆ ภาคินมองไปทางด้านหลังบ้าน แ่งดินตรงนั้นยังอยู่ แต่ไม่มีอะไรผิดปกติ

“เมื่อคืนหลับดีไหม”

เสียงรินลดาตั้งขึ้นจากด้านหลัง

“ดี” ภาคินตอบ ก่อนหันมองภรรยา

“เธอละ”

“หลับ ๆ ตื่น ๆ”

“ไม่ชินที่หรือเปล่า”

“น่าจะใช่” รินดาเดินเข้ามายืนข้างเขา

“เมื่อคืนเหมือนได้ยินเสียงน้ำ”

ภาคินหันมองทันที “เสียงน้ำ?”

“อืม เหมือนมีคนเปิดก๊อกไว้”

“ก็โง่ง”

“ไม่รู้สิ น่าจะดึกแล้ว”

ภาคินไม่ได้พูดถึงสิ่งที่ตัวเองเจอเมื่อคืน

“อาจเป็นน้ำในท่อ บ้านเพิ่งสร้าง ระบบยังไม่เข้าที่”

รินดาพยักหน้า “ฉันก็คิดอย่างนั้น”

เรื่องจึงจบลงแค่นั้น

หลังอาหารเช้า ทุกคนเริ่มช่วยกันจัดของ กล้องกระดาศหลายสิบ
ใบยังวางกองอยู่เต็มห้องรับแขก มีนาจัดห้องของตัวเอง ส่วนต้น
กล้า ลูกชายคนเล็กวัยสิบขวบ กำลังวุ่นอยู่กับการประกอบโต๊ะ
คอมพิวเตอร์ที่พ่อซื้อให้ใหม่

“พ่อ อินเทอร์เน็ตมาติดวันนี้ใช่ไหม”

“ตอนบ่าย”

“ก็โง่ง”

“เขาบอกราย ๆ”

“ถ้าไม่มาละ”

“ก็รอพรุ่งนี้”

ต้นกล้าทำหน้าที่ไม่พอใจ “ถ้าไม่มีเน็ต ผมอยู่ไม่ได้หรอก”

ภาคินหัวเราะ “คนสมัยก่อนเขายังอยู่กันได้”

“แต่ผมไม่ใช่คนสมัยก่อนนี่”

เสียงหัวเราะของทุกคนดังขึ้นในบ้าน

เป็นครั้งแรกตั้งแต่ย้ายมา ที่บรรยากาศเริ่มเหมือนบ้านจริง ๆ

เกือบสิบโมง ภาคินออกไปซื้อของที่ตลาดใกล้ ๆ ก่อนออกจากบ้าน เขาเดินอ้อมไปดูบริเวณหลังบ้าน แอ่งดินที่มีนาเจอเมื่อวานยังเหมือนเดิม เขาใช้ปลายรองเท้าเขี่ยดินดู ดินด้านบนแห้ง แต่พอเขี่ยลงไปเพียงเล็กน้อย ดินข้างใต้กลับมีสีดำและชื้นมากภาคินก้มลงใช้นิ้วแตะ เปียกจริง ๆ เขามองท้องฟ้า แดดออกมาตั้งแต่เช้า และคนงานก่อสร้างก็บอกว่าฝนไม่ได้ตกมาเกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว อาจมีน้ำใต้ดิน เขาคิด

เย็นนี้ค่อยโทรถามช่างก็ได้ ภาคินลุกขึ้น ปิดดินออกจากมือแล้วเดินไปที่รถ เขาไม่ได้สังเกตว่า ตรงรอยที่ปลายรองเท้าของเขาเขี่ยดินออกนั้น มีเส้นสีดำเล็ก ๆ ผุดอยู่ในดิน มันดูคล้ายเชือกเส้นเก่า หรืออาจเป็นเพียงรากไม้แห้งธรรมดาเท่านั้น

ตลาดอยู่ห่างจากบ้านประมาณห้ากิโลเมตร เป็นตลาดเล็ก ๆ มีร้านขายอาหาร ร้านเครื่องมือ ร้านขายยา และร้านกาแฟอยู่ริมถนน ภาคินซื้อของใช้หลายอย่าง ก่อนแวะร้านวัสดุก่อสร้างเพื่อหาสายยางและอุปกรณ์ทำสวน

“เพิ่งย้ายมาอยู่หรอครับ”

เจ้าของร้านถามขณะคิดเงิน